

De Repetitie (1)...

Het is Maandagavond, vijf voor half acht, instrument in de auto en weg wezen.

Mijn auto parkeert bijna vanzelf bij het Ontmoetings Centrum. Onder de eerste boom links. Zef Bender arriveert gelijk met mij. "Dag Zef, slecht weer vandaag".

"Niet erg, wij zitten droog", antwoordt Zef.

We hebben haast, want we zijn aan de late kant.

André Masgon heeft al uitgepakt en is aan het inspelen, een mooi instrument zo'n sax bariton, eigenlijk mijn lievelingsinstrument na trombone. André speelt fragmenten van de Festwies. Zef valt hem bij, een beetje vals.

"Mollen heren er staan mollen aan de sleutel". "Maakt niet uit", zegt Zef, "als het instrument maar warm is".

Nico Clement is ook gearriveerd en heeft zijn sax uitgepakt. Met enkele vlotte riedels blaast hij zijn instrument warm, dat doet hij altijd staande, iets voorover gebogen. Nico heeft in de gaten dat ik naar hem kijk en zegt: "Cor het showelement moet ook wat hebben". Dit doet mij denken aan de tijd van de Hedelfingerkapel, duo samen met Sjaak, diezelfde houding, diezelfde blik. Vervlogen tijden komen nooit meer terug.

Ik neem plaats en pak mijn instrument uit. Standaard, lessenaar, muziek, bril. Verdomme, bril vergeten. In mijn auto ligt nog een bril.

Achter mij neemt het rumoer toe, de slagwerkers rukken aan. Ze slepen met grote kisten. De pauken, dat betekent dat Pete, de paukenist, Pete is Engels militair bij Afcant, net terug is van zijn militaire missie in Bosnië.

"Hallo Pete how are you".

"I am fine".

"How was Bosnië".

"Bad, Cor very bad", is zijn antwoord.

Waar heb ik dat vaker gehoord, wie is er goed en wie is er slecht in Bosnië. Dirigent Jacques komt binnen en neemt plaats achter de desk.

Ik zie hem denken: "De paukenist is er ook, kan ik de eerste maat van Cordillaris de los Andes repeteren. Vijf klarinetten, een eerste. Harrie is er niet, zal wel iets later komen. Jan is zeker nog niet terug van vakantie. Het klein koper is compleet, kan ik Buglers Hollyday repeteren".

Waar zijn de mannen uit Schinveld.

De deur zwaait open, ze zijn er. "Goeien avond dames en heren". De laatste tijd spreekt Jacques Nederlands, dat is verstandig, zo verstaan we hem beter. Cordilleras de los Andes, de naam alleen al. Tenminste weer eens een echte trombone partij.

Veel slagwerk, Pete slaat de eerste maat feilloos, de jongens achter mij vervelen zich niet, er wordt flink op los gerammeld.

Indrukwekkende muziek, werd geschreven door Mallando. De repetitie verloopt verder rustig, goeie concentratie en leuke muziek. De slagwerkjongens doen goed hun best, de bassisten denken niet hardop. Jacques heeft er zin in.

Opeens gaat de telefoon.

"Mieljaar", klinkt naast mij. Het gerinkel van de telefoon is een regelrechte aanslag op de concentratie van Piet Hendriks, mijn rechter buurman.

"Altijd weer die telefoon, laat dat ding toch afsluiten".

Lies Vrencken zit aan de bar, ze legt haar breiwerk neer en haast zich naar de keuken naar de telefoon. Even later komt ze terug. "Harrie Cremers komt iets later", bericht ze en gaat verder met breien. Toch komisch die Lies wat zou ze breien. "Zeker sokken voor de hele familie, het is bijna Sinterklaas", gniffelt Jan Scheffers naast mij.

Pauze.

Vivian, onze secretaris verschijnt. Zo als altijd blozend en een beetje zenuwachtig. Ze heeft mededelingen: Sint Maarten, winterkermis, Sint Caecilia feest. Hoe zit dat met Sint Maarten, wie zorgt er voor licht tijdens het spelen van enkele marsen.

Dan is het de beurt aan voorzitter Wiel Otermans. Hij bedankt iedereen voor het in hem gestelde vertrouwen, hij is namelijk herkozen als voorzitter. Wiel geeft een rondje.

Na de pauze komt Buglers Hollyday op de lessenaar, de begeleiding loopt van geen kant, ze speelt veel te hard.

Jacques: "De begeleiding, ze is helemaal niet zo belangrijk, de solisten daar gaat het om. Na de solisten kom ik, dan een hele tijd niks en daarna komt de begeleiding".

Aan de bar nemen de geluiden toe. Lies krijgt gezelschap. Jim Scott gaat achter de tap en gaat al vast wat glazen vullen. Jim denkt en handelt praktisch, dan hoeft dadelijk als de repetitie is afgelopen en de meute de bar bestormt, alleen nog maar de kraag erop.

De geluiden aan de bar zwellen aan. Sil Lemans is gearriveerd, hij heeft op Maandagavond uitgaansavond. De geluiden worden storend.

Lei Heunen is het zat. Hij draait zich om en roept op vermanende toon.

"Kan het niet wat zachter, ga verdomme in de keuken vergaderen".

Hij heeft gelijk, het geroezemoes aan de bar beïnvloed de concentratie van de muzikanten.

We maken ons klaar voor de laatste mars, Deutschmeister-Regimentsmars.

Dit soort muziek doet mij altijd denken aan tijden van vroeger, aan de oorlog, nodigt in het trio uit tot meezingen.

Trompettist Piet Hendriks houdt zijn haarkammetje onder zijn neus, dit doet mij nog meer denken aan vroeger, namelijk aan het snorretje van de hoofdpersoon van de oorlog.

Einde repetitie.

Cor Geilen